

Ik heb een klap op mijn hoofd gehad. Een beste, ik was zelfs een poosje onder zeil. Van alle details wordt dit alleen maar een lang verhaal, desgewenst kun je me die altijd vragen. Relevanter dan de details zijn de gevolgen, eentje in het bijzonder eigenlijk: mijn reuk was volledig verdwenen. Gelukkig is deze zin in de verleden tijd geschreven, zoals scherpzinnige lezers wellicht is opgevallen. Mijn reuk is terug, nog niet in volle glorie, maar ik zou details overslaan.

Het ontbreken van je reukvermogen is alsof je in een vacuüm wandelt. Alles werkt, alles is zoals je gewend bent, maar toch mis je iets elementairs. Mettertijd slaat de gewenning toe: het went dat alle groente knarsend water is. En ineens, te midden van ál die leegte, is daar de complete smaak van een kastanjechampignon. Zomaar. Met alle toeters en bellen, een waanzinnige smaakexplosie, de vullingen rammelen uit je kiezen terwijl op de achtergrond een gospelkoor in het licht van de zonsopgang het woord kastanjechampignon scandeert (oké, alles is relatief aan de gewenning aan leegte, maar goed). Nergens is echter een champignon te bekennen.

Breingein noem ik dat. Mijn gedeukte zenuw ontplooidde zich even en gaf al doende de benodigde smaakprikkel voor kastanjechampignon door aan mijn hersenen. Een soort pesterige tantaluskwellling, aangezien ikzelf stuurloos ben. Er is geen macht over welke smaak er plotseling door mijn hoofd dendert. De guerrilla-keuken: vanuit het niets ineens drop, paprika of kerrie proeven. Nu lees ik dat dit fenomeen een naam heeft: geurhallucinatie. Klinkt wel minder rock 'n roll, dat wel.

Zelf ben ik al een poos vrij van mijn breingein, maar in een serie interviews die ik maak met mensen met niet-aangeboren hersenschade vraag ik er telkens naar. Ik vind het een fascinerend verschijnsel. Ik blijf geïnteresseerd in de manieren waarop mensen het langzaam terugkomen van hun elementaire functies ervaren. En zo heeft deze Covid-19 pandemie mij weer een woord geleerd. Ik vind breingein alleen wel leuker...